

Sygn. akt III AUa 456/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Pasek SO del. do SA Jolanta Węs
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Lublinie

sprawy K. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 15 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV U 794/14

oddala apelację.

Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja Jolanta Węs

Sygn. akt III AUa 456/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił K. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż u wymienionego Komisja Lekarska ZUS. nie stwierdziła niezdolności do pracy.

K. O. złożył odwołanie od decyzji, wniósł o jej zmianę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił K. O. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 16 czerwca 2014 roku.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

K. O. w dniu 25 kwietnia 2014 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W chwili składania wniosku ubezpieczony był uprawniony do pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, na mocy decyzji z dnia 13 stycznia 2014 r., w której organ rentowy przyznał K. O. prawo do tego świadczenia na okres od 18 grudnia 2013 r. do 15 czerwca 2014 r.

Lekarz Orzecznik ZUS, ustalił, że K. O. nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska w orzeczeniu z 12 czerwca 2014 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Biegli lekarze kardiolog, diabetolog, onkolog oraz ortopeda w opinii stwierdzili, że u K. O. występuje stan po chordektomii w związku z rakiem krtani, stan po terapii uzupełniającej RTG, nadciśnienie tętnicze, chorobę niedokrwienną serca po próbie angioplastyki i implantacji stenta wieńcowego, cukrzycę, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatię kręgosłupa, odczyn popromienny skóry szyi, błon śluzowych jamy ustnej oraz gardła, zapalenie błony śluzowej żołądka i dwunastnicy, zmiany zwyrodnieniowe tętnic szyjnych. Biegli stwierdzili, że K. O. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W opinii uzupełniającej biegli stwierdzili, że K. O. jest częściowo trwale niezdolny do pracy od dnia 16 czerwca 2014 r. Ubezpieczony może jedynie pracować w warunkach pracy chronionej.

K. O. ur. (...) z zawodu jest ochroniarzem. Po raz ostatni, w okresie od 15 listopada 1989 r. do 31 stycznia 2014 r., ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie wykonywał pracę na stanowisku ochroniarza, murarza, wartownika oraz starszego wartownika.

Sąd uznał, że odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści art. 12 ust. 1, 2 i 3 przytoczonej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W sprawie bezspornym było, że w 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy tj. w okresie 25.04.2004 r. do 24.04.2014 r. ubezpieczony posiadał udowodniony okres ubezpieczenia w wymiarze 10 lat, bezsporne jest również, że niezdolności do pracy ubezpieczonego powstała w okresie ubezpieczenia. Spełnione zostały zatem przez ubezpieczonego przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt. 2 i pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biegli lekarze wskazali, że ubezpieczony jest częściowo trwale niezdolny do pracy od 16 czerwca 2014 r. mając na uwadze jego schorzenia, ich liczbę, powagę, stopień nasilenia.

W ocenie Sądu, opinia biegłych stanowi wiarygodny dowód w sprawie. Została bowiem sporządzona przez lekarzy specjalistów z dziedzin, z których ubezpieczony się leczy. Wydanie opinii zostało poprzedzone badaniem K. O. oraz zapoznaniem się przez biegłych z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie. Strony nie złożyły zastrzeżeń do wydanej w niniejszej sprawie opinii. Sąd zwrócił uwagę, że zgodnie z poglądami wyrażonymi w orzecznictwie nie można dokonywać ustaleń w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych w oderwaniu albo z pominięciem dowodu z biegłych. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Ponadto organ rentowy w zakreślonym terminie nie zgłosił zastrzeżeń do opinii głównej ani uzupełniającej biegłych,

wobec powyższego Sąd uznał również, że wniosek biegłych o uznaniu ubezpieczonego za częściowo trwale niezdolnego do pracy pozostaje bezsporny.

Wobec spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich przesłanek do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu K. O. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 16 czerwca 2014 r.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie prawa materialnego art.12 ust. 3 oraz art.13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu oraz naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a także niedostateczne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie o dowód z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy specjalistów: diabetologa E. R., specjalisty z zakresu chirurgii ogólnej urazowej i ortopedycznej – J. S., kardiologa – chorób wewnętrznych J. M. oraz chirurga – onkologa M. S..

Biegli podtrzymali swoje stanowisko zawarte w opinii przedstawionej przez Sądem I instancji, że występujące u badanego schorzenia, ich liczba powaga, stopień nasilenia skutkują częściową niezdolnością do pracy.

W uzasadnieniu opinii wskazano, że wydając orzeczenie biegli dokładnie oszacowali stopień upośledzenia sprawności organizmu badanego spowodowany licznymi schorzeniami, którymi jest obciążony. Ilość i stopień nasilenia schorzeń występujących u badanego, zdaniem biegłych nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy, ale z całą pewnością powoduje znacznego stopnia upośledzenie stanu zdrowia i upośledzenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym normalne wykonywanie pracy, uwzględniając stopień wykształcenia badanego i wykonywaną przez niego pracę w charakterze ochroniarza, pracownika ochrony, murarza i wartownika. Zdaniem biegłych K. O. skutkiem posiadanych schorzeń utracił zdolność do możliwości normalnego wykonywania dotychczasowych zajęć – dotychczasowej pracy. Błędna jest interpretacja organu rentowego, że biegli uwzględnili jedynie sam fakt wytypowania schorzeń. Biegli dokładnie ocenili stopień naruszenia sprawności organizmu i ocenili, że stopień upośledzenia sprawności organizmu badanego jest na tyle duży, że uniemożliwia wykonywanie dotychczasowej pracy. Rodzaj schorzeń występujących u badanego i wynikający z nich stopień naruszenia sprawność organizmu zdaniem biegłych na drodze rehabilitacji i dalszego leczenia nie daje możliwości przywrócenia sprawności organizmu, stąd K. O. jest trwale częściowo niezdolny do pracy (opinia k. 63- 64). Sąd Apelacyjny podzielił opinie biegłych. W świetle powyższych opinii, wnioskodawca po dniu 15 czerwca 2014 roku jest częściowo niezdolny do pracy na stałe.

Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu materiału dowodowego podziela ustalenia faktyczne i dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, oraz aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia, a więc nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego ponawiania.

Z prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy wynika, że wnioskodawca spełnia warunki wymagane do nabycia prawa do renty. Z opinii biegłych sądowych lekarzy odpowiednich spełnialności powołanych przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny, które zostały obdarzone wiarygodnością wynika, że przy ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy i uznaniu, że stwierdzane u niego schorzenia naruszają funkcjonowanie organizmu w stopniu sprowadzającym niezdolność do pracy, biegli oparli się na dokumentacji medycznej z dotychczasowego leczenia,

wynikach badania oraz przeanalizowali aktualne wyniki badań wnioskodawcy. Biegli w sposób stanowczy i pewny wypowiedzieli się co do stanu zdrowia wnioskodawcy i ograniczeniu zdolności do pracy.

Odnosząc się do wniosku organu rentowego zgłoszonego w piśmie procesowym z dnia 19 listopada 2015 roku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, wskazać należy, że przed Sądem I instancji, organ rentowy w określonym terminie nie przedstawił zastrzeżeń do opinii stwierdzającej częściową niezdolność, jak też nie zgłosił wniosków dowodowych. Przedstawione przez organ rentowy w toku postępowania apelacyjnego stanowisko Przewodniczącej Komisji Lekarskiej, nie zawiera żadnych umotywowanych zarzutów.

Niezależnie od tego, że wniosek dowodowy jako spóźniony nie zasługuje na uwzględnienie, podkreślić należy, że brak jest podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w toku postępowania przeprowadzonego przed Sądem istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy zostały wyjaśnione w sposób gruntowny i wszechstronny.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza więc naruszenia przepisów art.12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z brzmieniem art.12 ust.3 powołanej ustawy częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z uzasadnienia opinii wynika jednoznacznie, że biegli wzięli pod uwagę wszystkie kryteria uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy ustalając, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy, a stwierdzona częściowa niezdolność do pracy ma charakter trwały.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art. 385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.